

INAQUE

ROSE ROYAL

Nicolas Mathieu

Preklad
Aňa Ostrihoňová

Nicolas Mathieu
ROSE ROYAL

Nicolas Mathieu
ROSE ROYAL

COPYRIGHT © Éditions In8 2019
By arrangement with SO FAR SO GOOD Agency
TRANSLATION © Aňa Ostrihoňová 2024
COPYEDITING Jana Obert
COVER © Arriba!

Slovak edition © Inaque 2024
Printed in the Slovak Republic
ISBN 978-80-8207-255-9
ISBN e-book 978-80-8207-256-6

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať so zámerom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Nicolas Mathieu
ROSE ROYAL

INAQUE

PRVÁ ČASŤ

Rose vyskočila z autobusu a ponáhľala sa cez ulicu, takmer bežala, nevšímajúc si hustú obojsmernú premávku. V ten deň mala na sebe ľahkú bavlnenú sukňu a pekný top, ktorý jej

odhaľoval plecيا. Cez kabelku mala prehodené čierne sako a obuté krásne čerešňovočervené loďičky, ktoré priťahovali pohľad. Z diaľky bolo ťažké určiť jej vek, ale štíhla postava a plynulé pohyby naznačovali mladistvosť. Predovšetkým mala stále krásne nohy. Autá brzдили, vytvárali vrásku v prúde popoludňajšej dopravnej špičky, a bradatý muž vo Forde Escort zatrúbil, aby sa nepovedalo. Rose ho však nepočula. Pokračovala rovnakým svižným tempom, ľahostajne a živo, a keď otvorila dvere na bare Royal, zasunula si slnečné okuliare do tašky. Ozvena klopkania podpätkov zanikla v známom pološere miestneho baru. Pozrela sa na hodinky. Bolo ešte skoro. Rose bola šťastná, bola smädná.

„Zdravím vás, priatelia.“

„Ahoj,“ odpovedal majiteľ Fred.

Keď jej načapoval pivo, Rose otvorila noviny. Chodievala sem každý večer po práci a vždy si sadla k baru, hrdo si prehodila nohu cez nohu a dala si prvý drink, nepochybne pivo. Zvyčajne prichádzala okolo siedmej večer. Vtedy už bola často tma, teda s výnimkou leta, a Rose pocítila výčitky svedomia.

Royal bol úzky a tmavý podnik s dlhým pultom, tromi výčapmi a veľkými zaprášenými ok-

nami s výhľadom na čínsku reštauráciu, opravu obuvi a minimarket. Vzadu bol stolný futbal a biliardový stôl. Drevený nábytok čalúnený modrou koženkou pochádzal zo sedemdesiatych rokov. Samolepkami oblepené, no celkom čisté toalety boli napravo od vchodu. V bare vládla atmosféra večného podvečera. Klientela sa síce menila, ale z reproduktorov sa stále ozýval rock.

S prvým dúškom piva sa Rose v hrudi čosi uvoľnilo. Pivo bolo studené, stránky novin pokrčené a pod ľavým chodidlom cítila pevný kov podnožky. Tieto tri veci stačili na to, aby sa tu cítila doma, na svojom mieste. Navlhčila si prst s úmyslom obrátiť stránku a Fred sa jej spýtal, čo je nové.

„No, vlastne nič moc.“

Rose mala takmer päťdesiat a priveľmi si to nevšimla. Poznala svoje prednosti, stále dobrú postavu a nohy, ktoré mala naozaj krásne. Na druhej strane jej tvár už odhaľovala známky veku. Nebola tučná ani obzvlášť prepadnutá, ale čas na nej zanechal stopy slz a bezsenných nocí. Ústa jej lemovali vrásky. A vlasy už nemala také husté a lesklé ako kedysi, zmyselná hojnosť bola súčasťou jej príťažlivosti. Farbila si ich, aby nikto nevidel, že šedivie.

Dospela do náročného veku, keď sa pozostatky mladistvej a elektrizujúcej energie zdanlivo vytrácajú vo vzdúvajúcim sa prílive dní. Niekedy sa na stretnutí alebo v mestskej doprave pristihla, že si schováva ruky, ktoré už nespoznávala. Občas večer, keď sa na seba pozerala do zrkadla, si hovorila: *Od zajtra sa budem o seba viac starať*. Stalo sa jej, že v supermarkete niekedy minula majetok na rôzne krémy a šampóny. Do jej slovníka sa dostali slová ako „spevňujúci“, „bunkové vlákna“, „hematit“ a „kolagén“. Prihlásila sa na vodný aerobik a občas si sľúbila, že nebude piť alkohol. Niekedy dokonca držala diéty založené na strukovinách, bielom mäse a sušenom ovocí. Zakaždým však zvíťazil pocit: *Načo je to vlastne dobré?* Na všetky tieto veci bolo už trochu neskoro a jej snahy boli pravdepodobne zbytočné.

Rose sa vydala v dvadsiatke. Narodili sa jej dve deti, Bastien a Grégory, a rozviedla sa bez väčších komplikácií. Mala za sebou šéfov, aféry, symbolické povýšenia, zdravotné problémy a predvolania k riaditeľovi. Nikdy nebola nezamestnaná, ani jeden deň. Teraz mala trinásty plat a biely firemný Fiat Punto, ktorý veľmi nepoužívala. Nájomné mala nízke, jej chlapci si našli prácu a priateľky. Zle spávala a už si neplánovala dovolenku. Nie-

kedy sa jej zdalo, že žije na autopilota. Najradostnejšie chvíle trávila tu v bare, kde sa rozprávala s Fredom a prichádzalo opojenie. A potom mala Marie-Jeanne, svoju skvelú priateľku, ktorá sem chodila v utorok a vo štvrtok.

„Príde dnes večer?“

„Kto?“

„Marie-Jeanne.“

„Mala by,“ odvetil Fred.

„Ale nikto tu nie je. To ju nepoteší.“

„Už som jej povedal, aby sa so zákazníkmi dohodla vopred. Nepočúva ma.“

Dvakrát do týždňa sa Royal premenil na kadeľníctvo. Marie-Jeanne ponúkala svoje služby za desať eur za strih a medzi zákazníkmi si vždy dala drink, takže najlepšie bolo využiť jej schopnosti v skorých večerných hodinách. Rose a Marie-Jeanne spájali rok narodenia a istá otrávenosť z mužov, deti vychovávali samy a nechceli prešlapovať na mieste. V každom prípade sa nemali za čo hanbiť. Zvládli to v dobrých aj zlých časoch. A mali jedna druhú.

Po prvom pohári si Rose objednala ďalší. Objavili sa noví zákazníci a cítila sa dobre, mala priateľskú náladu. Keď Fred spomenul už niekoľký štrajk železničiarov, ktorý paralyzoval krajinu,

Rose len prevrátila oči, čo bolo dôkazom, že má dobrú náladu. Marie-Jeanne sa napokon objavila niečo po deviatej večer. Rose stihla vypiť tretie pivo.

„Čo sa vám stalo?“

„Mala som pekelný deň,“ povedala Marie-Jeanne. „Od Pompey je takmer nepretržitá dopravná zápcha. Všetky nákladné autá, dočerta!“

Kadernička sa potom poobzerala po bare, hľadajúc potenciálnych zákazníkov. V podniku nebolo rušno, ale nebol ani vyľudnený. Serge Kalt a Keuss do seba ako vždy liali pivá na opačnom konci baru. Okrem nich tam sedela klasická zostava bežných ľudí, alkáčov, starnúcich pankáčov, týpkov, ktorí neznášajú svoju robotu, a dlhodobo nezamestnaných. Nič výnimočné. Marie-Jeanne nemohla počítať ani so stolom tridsiatnikov, ktorí sa bavili o architektúre, popíjajúc Chouffe. A napokon muž v okuliaroch oblbujúci o desať rokov mladšiu babu. Marie-Jeanne si povzdychla, pretože videla, že sa stretli na Tinderi.

„Samí hipsteri a socky... Stavím sa, že dnes večer nezarobím ani cent.“

„Ešte je skoro.“

„Hej... Ale o druhej ráno vlasy strihať nebudem, nie je tak?“